

правялъ за орлитѣ, които се губѣли въ синевината на небето и отлитали нѣкжде далечъ.

Замлъкналъ боилътъ и навелъ наново глава надолу.

Тогавъ се надигналъ великиятъ ханъ. Това било Исперикъ (което значи „приятелъ-вълкъ“), синъ на Курта-вълкъ и казалъ: „Братъ ми Батбаянъ запази завещанитѣ думи на баща ни и остана въ родната земя. Котрагъ и той остана тамъ близко. Други заминаха на западъ, въ Аварска Панония. Останахме само ние да потърсимъ ново отечество, нова родина. И въ полудрѣмка душата ми се е носѣла съ полета на орела къмъ нѣкакви чудни далечни планини. Не сж ли това долините и планините, за които разправятъ сега пратеницитѣ? Не сж ли тѣзи планини и кѣнари седалище на нашия богъ на небето — Тенгри? Синьото южно небе и гордиятъ орелъ отъ планината ни зоватъ на югъ. Да бждатъ готови още тази нощъ саловетѣ. Ще преминатъ само най-здравитѣ, най-силнитѣ. Предстои на народа дълъгъ и страшенъ пътъ“.

*
* *

Все по-тъмно ставаше надъ мжтнитѣ води на Дунава, все по-ярко блестѣха звездитѣ на небето. И въ тази нощъ младиятъ народъ отъ северъ цѣлуна за първи пътъ брѣговетѣ на южната страна. И когато на другата утринъ проблеснаха първитѣ лжчи на изгрѣващото слънце и се хлъзнаха по гладкитѣ и спокойни води на голѣмата рѣка, когато чучулигитѣ съ пѣсень се издигаха къмъ небето, тамъ, на другия брѣгъ, се издигаха жертвени клади. Облаци димъ се понесли право къмъ небето, къмъ бога Тенгри, а високо нѣкжде се виелъ орелъ, дошелъ отъ югъ, да води народа. . . .

И настѣпватъ после кървави борби. Ала напраздно сж били усилията на византийцитѣ, напраздно сж били усилията и на самия императоръ Константинъ Погонатъ да спре напора на северния народъ. Обгоренъ отъ студения степенъ вѣтъръ, каленъ въ борби, силенъ, мощенъ и младъ, той като буенъ планински потокъ се изсипалъ на югъ и залѣлъ пространството отъ Дунава до Хемуса и Понта на изтокъ.

